

Arrest

nr. 132 286 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 mei 2012, onder een bijlage 14ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw V. E. M.

1.2. De gemachtigde besliste, op 31 oktober 2012, onder een bijlage 20, verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2012 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornamen: M.A.

Nationaliteit: Algerijn

Geboortedatum: 17.11.1983

Geboorteplaats: Khemis Miliana

Identificatienummer in het Rijksregister: 83.11.17 543-88

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: Schippersstraat, 56/1 8400 OOSTENDE

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zodat datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Aan de hand van deze foto's is dus niet bewezen dat betrokkene en zijn partner voorafgaand aan de aanvraag één jaar onafgebroken hebben samengewoond of elkaar al ten minste twee jaar kenden.*
- Postkaart en enveloppe: Deze dateren van rond Nieuwjaar 2011-2012 en zijn aldus te recent om te bewijzen dat betrokkene en zijn partner voorafgaand aan de aanvraag één jaar onafgebroken hebben samengewoond of elkaar al ten minste twee jaar kenden.*
- een inburgeringscontract dd 09.08.2012, attest van aanmelding dd 09.07.2012, inschrijving VDAB dd 23.07.2012, aanvraag om een rekening te openen dd 31.05.2012, brieven van het OCMW ivm terugbetaling medische zorgen en aanvraag leefloon dd 27.03.2012, dd 22.02.2012, 27.07.2011, inschrijvingsfiche CVO dd 05.09.2011, rekeninguittreksel betaling NT2 dd 31.10.2011: de data van deze documenten zijn te recent om aan te tonen dat betrokkenen reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond of reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.*

Bovendien voldoet betrokkene niet aan de vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Betrokkene legt loonfiches voor van april en juni 2011 bij het CAW&JZ Middenkust vzw onder een Gesco statuut bepaalde duur. Aangezien betrokkene niet langer bij deze werkgever tewerkgesteld is, wordt verder geen rekening gehouden met deze loonfiches.

Betrokkene legt verder een arbeidscontract artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976 voor van 01.12.2011 tot 31.12.2011. Aangezien dit een vorm van leefloon is en het contract bovendien reeds afgelopen is, wordt hier evenmin rekening mee gehouden.

Betrokkene legt eveneens loonbrieven voor dd 28.03.2012 tot 30.04.2012 bij de werkgever BVBA SO Dienstenbedrijf De Kust. Opnieuw is deze tewerkstelling reeds afgelopen waardoor ook hiermee geen rekening kan gehouden worden.

Tot slot legt betrokkene een brief van het OCMW van Oostende voor dd 26.07.2012 waaruit blijkt dat zijn Belgische partner sedert die datum een leefloon heeft aangevraagd. Zoals hierboven gesteld wordt een leefloon niet in aanmerking genomen als een vorm van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 50, §2, 6° juncto 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, inzonderheid de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: "Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoeker niet zou aantonen dat hij voldeed aan de voorwaarde van een samenwonen van één jaar of een relatie van twee jaar. Terwijl het bewijs van de ononderbroken samenleving vrij is en verzoeker effectief alle stukken heeft voorgelegd waaruit het bewijs van de ononderbroken samenleving blijkt. Zodat art. 40bis van de Vreemdelingenwet en de artn. 52 en 50 § 2, 6° K.B. Vreemdelingenwet geschonden worden en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting: Art. 40bis §2 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

— indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

— ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

— ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b)-f) [...]

3° [...]

4° [...]

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°."

In de praktijk kan het onafgebroken verblijf met elk bewijs geleverd worden, zoals verklaringen van derden en foto's. En net dat werd door verzoeker allemaal bezorgd aan gemeente Oostende: foto's van verzoeker en zijn partner; huurcontract waaruit blijkt dat partijen al officieel (ervoor reeds officieus) samenleven sedert 15.07.2011. Uit de samenlezing van deze stukken komt ontegensprekelijk vast te staan dat verzoeker weldegelijk een lange en duurzame relatie heeft met mevr. E.V.

Wat de foto's betreft stipt verzoeker aan dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie met alle middelen kan geleverd worden: foto's, briefwisseling, e-mail, telefoon, ontmoetingen, verklaringen, vliegtickets, bewijs dat men samenleeft, geboorteakte van een gemeenschappelijk kind, etc. Inderdaad, ook de Europese Commissie heeft uitdrukkelijk gesteld dat het bewijs vrij is en dat met alle aspecten rekening dient gehouden te worden. (...) (Mededeling van de Europese Commissie dd. 02.07.2009, in

toepassing van de Richtlijn 2004/38/EC - eigen cursivering) Vrij vertaald: "Personen die rechten afleiden uit de Richtlijn uit hoofde van een duurzaam partnerschap kunnen verplicht worden om bewijzen aan te brengen dat zij partner zijn van een EU burger en dat de relatie duurzaam is. Dat bewijs mag aangebracht worden met elk gepast middel. De vereiste van duurzaamheid van de relatie moet bekeken worden in het licht van het doel van de Richtlijn om de eenheid van de familie in een brede zin te behouden. Nationale regels betreffende de duurzaamheid van het partnerschap kunnen als criterium verwijzen naar een minimumperiode waarbinnen een partnerschap als duurzaam kan beschouwd worden. Hoewel, in dat geval moeten de nationale regels ook voorzien dat andere relevante gegevens in rekening kunnen worden gebracht." De ingediende foto's bevatten inderdaad geen aanduiding van datum, maar bestrijken een periode van meer dan één jaar. De motivering van verwerende partij op de bestreden beslissing is zodoende foutief."

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in de toelichting van het eerste middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de door hem opgeworpen schendingen. Met name de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, inzonderheid de materiële motiveringsplicht. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel, van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen die niet - naar behoren - worden toegelicht, om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd, naar vaste rechtspraak van (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;"*

Dit wetsartikel stelt op heldere wijze dat verzoeker en partner, op het ogenblik van indiening van de aanvraag, ofwel één jaar voorafgaand gezamenlijk en onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land ofwel dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens driemaal ontmoet hebben.

Uit het bijgevoegde huurcontract blijkt dat zij voor het eerst aantoonbaar op 15 juli 2011 zijn gaan samenwonen terwijl de aanvraag ingediend werd op 16 mei 2012, te weten, na minder dan één jaar gezamenlijke woonst.

De bestreden beslissing stelt bovendien dat de toegevoegde foto's zonder datum zijn waardoor niet kan worden nagegaan wanneer zij werden genomen en aldus niet in aanmerking kunnen worden genomen om te bewijzen dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds twee jaar kennen en elkaar in die periode minimaal drie maal gezien hebben. Verzoekers betoog dienaangaande luidt als volgt: *"De ingediende foto's bevatten inderdaad geen aanduiding van datum, maar bestrijken een periode van meer dan één jaar. De motivering van verwerende partij op de bestreden beslissing is zodoende foutief."* Een loutere bewering dat de foto's een periode van meer dan één jaar bestrijken kan uiteraard niet volstaan als bewijs.

Hieruit kan afgeleid worden dat het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze en in overeenstemming met artikel 40bis van de vreemdelingenwet en zich baserend op de bewijsstukken in haar bezit op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, tot de vaststelling is gekomen verzoeker niet aan

de wettelijke voorwaarden van artikel 40bis voldoet om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in te dienen.

Gelet op de motieven in de motivering van de bestreden beslissing van 31 oktober 2012 werd zowel de formele als de materiële motiveringsplicht gerespecteerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52, §4, 5° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, inzonderheid de materiële motiveringsplicht.

2.2.2. Verzoeker verwijt de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tevens afgeleverd werd op 31 oktober 2012, in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd en hierdoor de materiële motiveringsplicht te hebben geschonden.

Het tweede middel wordt door verzoeker ontwikkeld op een wijze waaruit blijkt dat het enkel gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing van 31 oktober 2012. Het betoog in zake verzoekers tweede middel luidt integraal als volgt:

“Doordat verwerende partij zonder verdere toelichting bevel gaf om het grondgebied te verlaten. Terwijl art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet louter in de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, doch die mogelijkheid uiteraard gemotiveerd dient te worden. Zodat art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden. Toelichting: Art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet stelt het volgende: 'Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De gemachtigde van de minister beschikt over de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Het behoort tót de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om een bevel om het grondgebied te verlaten mee te betekenen. Eigen aan een discretionaire bevoegdheid is wel dat de gemachtigde dient te motiveren waarom een bevel wordt betekend. In casu werd er niets gemotiveerd, doch werd zonder meer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Daardoor werd de materiële motiveringsplicht geschonden”.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. In de mate dat het middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is het dan ook om die reden gegrond.

2.3.1. In een derde en laatste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

2.3.2. Verzoeker beperkt zich evenwel tot de volgende toelichting bij zijn laatste middel: *“Doordat verweerder een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950. Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd. Toelichting: Verzoeker heeft al ondertussen al bijna twee jaar een relatie met zijn partner, mevr. E.V., met wie hij al bijna even lang samenwoont. Bovendien wonen partijen ook wettelijk samen. Er is dan ook sprake van een juridisch en feitelijk gezin. Door de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, loopt verzoeker een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, dit net nu hij een stabiele gezinsband heeft opgebouwd, die bruusk zou verbroken worden”.*

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt evenwel geen absoluut recht op een gezinsleven in die zin dat het recht niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofdte van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen of een vestigingsrecht toe te staan. Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, heeft niet tot doelstelling de nationale regelgevingen teniet te doen. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Verzoeker laat dienaangaande na enig betoog te formuleren.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privaat en familiaal leven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan leiden aangevoerd en heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 oktober 2012 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 oktober 2012 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 oktober 2012 is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC